

Василь Степанович Познік, заслужений майстер народної творчості України, член Національної спілки художників України.

Його доля, як і в більшості митців, не завжди була до нього прихильною. Попри численні життєві невдачі, пошуки душевної рівноваги й брак упевненості в прийдешньому, Василь Степанович не озлобився на життя та зберіг любов до своєї справи...

Він надто рано залишився сиротою. З семи літ малого Василя виховувала бабуся: мама померла молодою, а тато загинув на фронті. Братів чи сестер не мав. Коли йому було шість років - захворів на туберкульоз кісток. Але Господь подарував хист та відчуття прекрасного, яке, на щастя, ніколи не давало померти з голоду. Ще з раннього дитинства захопився живописом. Цікавився художниками, діставав та перечитував літературу про малярство. Одинадцятирічним хлопчиком намагався робити копії з шедеврів Шишкіна, Айвазовського, Сурикова, Шевченка. Міг годинами вдивлятися в репродукції їхніх картин. І вже тоді мав єдину мрію - стати великим художником.

Василь Степанович - самобутній народний майстер з художньої обробки дерева, вперше взяв різець і зробив штрих на дереві, коли працював у Клесівському лісгоспзасі. За лісгоспом були закріплені зеки, які виготовляли дерев'яні фігурки. Василеві дуже подобалися їхні ведмедики з глухариками. Саме від них чоловік перейняв це мистецтво, захопився творчістю.

Будь-яке дерево — подібне до людини. Воно вмє радіти й тужити, ділитися своїм багатством й ображатися... Та коли потрапляє до рук справжнього майстра, котрий здатний вкладати в нього й частинку власної душі, відбувається неабияке диво: дерево оживає вдруге, починає з нами розмовляти, викликати почуття та емоції. Саме ці думки приходять у голову, коли переглядаєш роботи різьбяр Василя Позніка. Його скульптури вражають динамічністю, глибиною й оригінальністю.

Василь Степанович - учасник численних представницьких, обласних, зональних, всесоюзних виставок-оглядів. Творча праця талановитого митця удостоєна багатьох почесних грамот, дипломів, подяк, відзнак. Самобутні роботи зберігаються у музеях Києва, Львова, Рівного, рідних Сарн.

У 1989 році Василя Степановича Позніка рекомендують і приймають у члени Спілки художників України. Талант і працьовитість майстра відзначається дипломом учасника Всеукраїнської виставки 3 нагоди Року людей-інвалідів у 2003 році за підписом міністра М.Папієва.

У 2004 році його нагороджують дипломом Всеукраїнського громадського соціально-політичного об'єднання "Національна асамблея інвалідів України". До речі, його твори експонувалися на виставці дванадцятих літніх Параолімпійських ігор в Афінах, що в Греції. Варто зазначити, що творчості різьбяр притаманний

жанровий характер. Це яскраві розповіді про життя людей в усій його різноманітності: праці, побуті, на відпочинку. Автор сам знаходить нові композиційні форми, нові шляхи вдосконалення майстерності. Створені Василем Степановичем дерев'яні скульптури, виконані в традиційно-національному стилі, відзначаються високою майстерністю, витонченістю техніки, повнотою художнього задуму й оригінальністю виготовлення.

Особливо помітне місце у творчому доробку займають образи дітей (певно, позначилася сирітська доля автора). Не відвести погляд від "Пастушка", "Бешкетників" та ін. Серед робіт вирізняються багатофігурні й складні барельєфні композиції "Канікули", "Казка", де митець достовірно відобразив щасливе дитинство.

У 2007 році Василь Познік виніс на суд читачів і глядачів свої гумористичні твори - прозові усмішки, різьбу по дереву, малюнки та карикатури, які увійшли в його книгу "Ось така балачка".

Указом Президента України від 18 серпня 2006 року № 694 Василю Степановичу Позніку було присвоєно звання заслуженого майстра народної творчості України.

Артемчук Руслана Миколаївна